

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio X. Quomodo concordet libertas treata cum Prædestinatione, &
Reprobatione ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

quia Scriptura, & Sancti Patres totam formidinem referunt ad tempus hujus vitæ, concedentes laudare post mortem eos, qui bonis operibus diem transierint; ergo &c. Secundò, quia extant plures orationes panegyricæ habitæ à Sanctis Patribus post obitum aliquorum virorum, & feminarum pietate, ac virtutibus insignium; quas tamen non habuissent, nisi eis constaret, saltem certitudinem morali, eos in gratia decessisse, fuisseque prædestinatos; ergo &c. Tertiò, quia possunt concurrere, & intervenire aliqua signa, quæ nos vehementer suadeant, & efficiant moralem certitudinem de alicujus prædestinatione; ergo &c.

167. Quæres hinc, qualianam sint hujusmodi signa prædestinationis, aut reprobationis? *P. Tanner. d. 3. q. 6. dub. 4. à n. 12. P. Ruiz. d. 56. sect. 3. à n. 8. & alii varia assignant prædestinationis, & reprobationis signa, & imprimis cum D. Laurent. Justinian. lib. de Disciplin. & perfect. Monastica cap. 7. docent, ingressum religionis, & perseverantiam in illa, esse magnum signum prædestinationis; expulsionem verò ab illa, esse magnum reprobationis signum. Et lib. de fasciculo amoris cap. 11. docet, quod nos oderint homines, esse prædestinationis signum. Et lib. de casto connubio cap. 6. idem docet de adversitatibus, & flagellis; quæ tamen vera sunt, ut ait P. Ruiz. cit. n. 12. quatenus hæc juvant, & exercent observantiam præceptorum, quæ est maximum indicium prædestinationis juxta illud Matth. 19. Sicut ad vitam ingredi, serva mandata: & Matth. 10. & 24. Qui autem perseveraverit usque ad finem, hic salvus erit.*

168. Alii cum Vega lib. 12. in Trid. à cap. 12. assignant octo beatitudines, & dicunt, esse signum prædestinationis, quatenus omnibus, & singulis promittitur regnum celorum; addit tamen P. Ruiz. cit. omnes illas promissiones includere tacitam conditionem, si non violaveris alia præcepta. Alii cum D. Bern. serm. 1. in Septuag. docent, esse signa prædestinationis audire conciones, ut sibi dictas ad executionem: Deinde penitere de peccatis præteritis, cavere à futuris, studere virtutibus; idem dicendum de fide, de fiducia in Deum, de oratione, de voto, de elemosinâ, de jejunio, de mortificatione, de temperantiâ, sobrietate, voluntariâ castitate, paupertate, obedientiâ, de vigiliâ, silentio, solitudine, sui displicentiâ, odio evangelico, patientiâ, constantiâ, fortitudine, veracitate, justitiâ, prudentiâ, cæterisque virtutibus, quæ omnes quantum plures simul concurrunt, & à longiori tempore, tanto probabilius signum sunt prædestinationis.

169. Alii etiam assignant in signum prædestinationis testificationem, non solum divinam, sed etiam virorum sapientum, & sanctitate præditorum de alicujus salute, educationem, aut nativitatem in tali loco, à talibus parentibus, cum talibus miraculis ut de S. Joan. Baptista, S. Nicolao, S. Dominico, utroque S. Francisco Assisicnsi, & de Paula, S. Ignatio parente meo, aliisque Sanctis sæpè accidit. Item signa sunt specialissima prædestinationis, ut ait P. Tanner. cit. n. 14. flagrans, & firmatus in Deum amor, desiderium ardens patiendi multa pro Christi nomine, miracula, donum prophetiæ, aliæque gratiæ gratis datæ, si cum pietate vitæ conjungantur, qualia indicia eluxerunt in S. August. S. Francisco, S. Dominico, S. Ignatio, S. Francisco Xaverio, aliisque Sanctis, qui de se dicere poterant cum Apostolo: Vivo ego jam non ego, vivit verò in me Christus. Item, Mibi vivere Christus est, & mori lucrum. Item illud Davidicum: Quid mihi est in Cæ-

lo, & à te quid volui super terram. Item illud cum S. Ignatio parente meo. Hæc! quàm sordet terra, cum Cælum aspicio.

Alii etiam assignant in prædestinationis signum devotionem erga Virginem Sanctissimam, frequentiam Sacramentorum, conversationem, & familiaritatem cum amicis timoratis, & hominibus religiosis, affectum ad res supernaturales, & ad vitam æternam conducentes. Deinde, omnia his omnibus contraria esse signum reprobationis. Adverte tamen hujusmodi signa, sive adsint, sive absint, nulli mortalium salutis spem, aut conferre, aut auferre posse, tùm quia multi possunt habere hujusmodi signa, imò ferè omnes aliqua habent; & tamen si in fine corrumpantur, & peccent, nihil illis proderunt ipsa signa: tùm etiam quia licet aliqua, imò omnia eis deficiant; possunt tamen in fine penitere, & Cælum cum latrone furari, ut de illo dixit D. Chrysost. tom. 3. hom. 2. de Cruce, & latrone.

SECTIO X.

Quomodo concordet libertas cum Prædestinatione, & Reprobatione?

UAMVIS præsentis Sectionis materia sparsim, & ubertim tractata sit per totum hunc Tractatum, illam nihilominus specialiter sub hac speciali Sectione juvat tractare, sicut specialiter tractant Authores de hac materia tractantes: pro illa igitur sit:

Difficultas 1. Utrum prædestinatio divina concordet cum libertate creata? Sive: Utrum per certitudinem infallibilem prædestinationis divina lædatur libertas creata? Et ratio dubitandi est, quia cum libertas creata consistat in indifferentia ad operandum, vel non operandum, cum certitudine autem infallibili operationis, aut non operationis stare non possit indifferentia, inde oritur, quod cum infallibili certitudine prædestinationis videatur, non posse stare libertatem creatam. Nihilominus, variis relictis sententiis de modo concordandi, & defendendi libertatem creatam, suppositâ prædestinatione divinâ, de quibus P. Soar. lib. 3. de Prædest. cap. 9. P. Tanner. d. 3. q. 6. dub. 3. P. Ruiz. d. 55. per totam.

Conclusio sit: Prædestinatio divina optime concordat, sive non offendit libertatem creatam. Est de fide ut docent communiter omnes Theologi. Probatur primò ex definitione Ecclesiæ in Epist. Leon. IX. ad Petrum Antiochen. quæ habetur tom. 4. Concil. Secundò ex supra dictis de electione efficaci ad gloriam, & prædestinatione mediocorum. Tertiò, quia Deus vult efficaciter, non solum quod prædestinatus assequatur gloriam, sed etiam, quod eam liberè assequatur, ut bene notat Lex. anab. d. 9. q. 8. atqui, si eam non assequeretur, frustraretur efficax Dei decretum; ergo etiam sic frustraretur, si illam liberè non assequeretur; sed talis frustratio decreti Dei efficacis non est admittenda; ergo &c.

Probatur quartò efficaciter, quia prædestinatio, aut consistit in electione ad gratiam, seu vocationem congruam, ut est aliquorum sententia; aut in electione ad gloriam, prout supra diximus; sed neque electio ad gratiam, seu vocationem congruam; neque electio efficax ad gloriam offendunt liber-

libertatem creatam; ergo &c. Major, & consequentia recte se habent.

174. Probatur minor quoad primam partem, quia totum prædestinationis negotium, prout consistit in electione ad gratiam, seu vocationem congruam, fit hoc modo. Vidit Deus per Scientiam conditionatam, hoc auxilium finale esse efficacem, id est infallibiliter habiturum, siue infallibilem effectum, supposito consensu conditionatè determinatè futuro: Deinde per eandemmet Scientiam vidit illud auxilium finale esse inefficax, id est infallibiliter non habiturum effectum, supposita negatione consensûs determinatè futuri. His positâ, & prævisis, eligit statim Deus ob suam Misericordiam Petro v.g. hoc potius auxilium, quod prævidet efficacem, & non illud, quod prævidet inefficax, & in hac prima electione auxilii efficacis ad gratiam finalem consistit prædestinatio Petri: Similiter propter altissima Dei Judicia, eligit Deus Judæ v.g. illud auxilium finale, quod prævidet inefficax, negando ei efficacem, & in hac electione auxilii inefficacis, & negatione efficacis consistit reprobatio negativa Judæ. Postea in alio signo, postquam per Scientiam absolutam vidit Deus consensum absolutum finalem, siue merita Petri absolute existentia, pro illo instanti finali, illum elegit ad gloriam propter merita: similiter postquam per scientiam absolutam vidit dissensum Judæ absolutum, siue ejus demerita absolute existentia pro instanti finali, illum propter ipsa demerita reprobavit positivè. Hoc ita posito.

175. Argumentor sic: Auxilium efficacem ad gratiam finalem non lædit libertatem creatam; siquidem non inducit necessitatem antecedentem; ergo neque electio talis auxilii illam lædet; (quod idem dicendum de auxilio inefficaci, ejusque electione.) Probatur consequentia, quia electio talis auxilii ad nihil amplius dirigit Omnipotentiam in statu absoluto, quam ad positionem ipsiusmet auxilii prævisi in statu conditionato, ut connexi cum consensu determinatè futuro; sed auxilium ita prævisum non infert necessitatem antecedentem, ideoque non lædit libertatem; ergo etiam electio talis auxilii non infert necessitatem antecedentem, neque libertatem lædet.

176. Confirmatur, quia illud, quod prævisum in statu conditionato, non tollit libertatem, non illam tollit postea in statu absoluto; sed Deus in statu conditionato prævidebat, electionem conditionatam hujusmodi auxilii stare cum libertate creata; siquidem prævidebat, quod si eligeret, & conferret hujusmodi auxilium, voluntas ei liberè esset consensura; ergo postea in statu absoluto, positâ jam ipsâ electione, seu collatione talis auxilii efficacis finalis, voluntas ei liberè consentit; consequenterque non læditur ejus libertas. Hoc idem cum proportionem dicendum de electione auxilii inefficacis, siue negatione auxilii efficacis, in qua consistit reprobatio. Hæc ita juxta sententiam asserentem, prædestinationem consistere in hac electione ad gratiam finalem, quam tenent aliqui.

177. Probatur eadem Minor quoad secundam partem, quia totum prædestinationis negotium, prout consistit in electione efficaci ad gloriam, juxta ea, quæ supra diximus, fit hoc modo. Vidit Deus per Scientiam Conditionatam hoc auxilium finale respectu Petri esse efficacem, id est, infallibiliter habiturum effectum, supposito consensu conditionato libero determinatè futuro, sicque fore aptum ad gloriam obtinendam, si Deus ad illam velit eum

Tom. I.

eligere: vidit etiam per eandem Scientiam illud aliud auxilium finale respectu Judæ esse inefficax, id est, infallibiliter non habiturum effectum, suppositâ liberâ negatione consensûs determinatè futurâ; sicque non fore aptum ad gloriam consequendam. His ita prævisis, (in hoc discordemus à præcedente sententiâ,) eligit Deus statim efficaciter, & absolute dare gloriam Petro, respectu cuius præviderat auxilia fore efficacem, & in hac primâ Petri electione absolutâ, & efficaci ad gloriam consistit formaliter ejus prædestinatio, prout supra diximus. Postea in alio signo ex vi hujus primæ electionis ad gloriam, eligit auxilia, quæ etiam præviderat efficacem, tanquam media infallibilia ad illum finem, nempe ad gloriam consequendam; sed hujusmodi electio ad gloriam, licet sit efficacem, & absolutâ, non inducit necessitatem antecedentem; siquidem præsupponit Scientiam Conditionatam, & consensum conditionatum determinatè futurum, à quo tota necessitas, & infallibilitas inducitur; ergo non tollit libertatem; consequenterque neque illam tollit prædestinatio, quæ in ipsâ electione ad gloriam formaliter consistit.

178. Confirmatur, quia hujusmodi electio efficacem ad gloriam ad nihil aliud dirigit, & applicat Omnipotentiam, nisi ad ponenda media, siue auxilia illa, quæ Deus per Scientiam Conditionatam prævidebat, fore efficacem ad gloriam consequendam, si darentur; sed in statu conditionato hujusmodi media, & auxilia prævidebantur ut efficacem ad gloriam liberè obtinendam, si darentur; ergo per talem electionem nihil inducitur destructivum libertatis; consequenterque prædestinatio non destruit libertatem creatam.

179. Hinc colliges, hanc electionem efficacem ad gloriam, prout supra diximus, includere virtualiter illa media, siue auxilia efficacem ex liberâ determinatione voluntatis humanæ conditionaliter prævisâ. Neque dicas, talem electionem includentem necessariò respectum ad illa media, quorum efficacem pendebat à libero arbitrio; includere semper hanc conditionem, si homo consentiat si cooperetur auxilio; sicque non esse absolutam, sed conditionatam. Non inquam, hoc dicas, quia talis electio includit conditionem illam jam purificatam per suppositionem consensûs conditionati determinatè futuri, ac prævisi per Scientiam Mediam; non autem illam includit nondum purificatam; ut autem electio non sit absolutâ, sed conditionatâ, opus est, quod conditio nullatenus præsupponatur purificata, ut hæc præsupponitur. Ita P. Saur. tom. 2. de grat. lib. 4. cap. 32. n. 29.

180. Difficultas 2. Utrum reprobatio divina concordet cum libertate creata? siue, Utrum infallibilitas reprobationis divinæ offendant libertatem creatam? Hæc quæstio potest dupliciter excitari; Primò de reprobatione divinâ negativâ. Secundò de reprobatione divinâ positivâ. Hoc posito.

181. Dico primò: Reprobatio divina negativâ non lædit libertatem creatam. Probatur primò, qui reprobatio negativâ consistit, aut in negatione vocationis congruæ finalis; aut in negatione electionis efficacis ad gloriam; aut saltem in actu positivo, quo Deus vult talem negationem electionis efficacis ad gloriam, prout supra diximus; sed neque negatio vocationis congruæ; neque negatio electionis efficacis ad gloriam; neque actus positivus, quo Deus vult negationem talis electionis, offendit libertatem creatam, ut patet ex dictis; ergo &c. Secundò, quia homo per talem reprobationem negativam non

Xx 2

non privatur auxiliis sufficientibus ad bene, aut male operandum, ut supra diximus; deinde per ipsam (etiam si consistat in illo actu positivo) nihil positivum ponitur à Deo in voluntate creatâ, per quod immutetur ejus naturalis modus operandi; sed ejus connaturalis modus operandi erat ad operandum liberè, & sine ulla necessitate; ergo nullam necessitatem ei inducit reprobatio negativa. Tertiò, quia majorem vim videntur inferre electio, aut vocatio efficax, quàm electio, aut vocatio inefficax, sive negatio electionis, aut vocationis efficax; sed neque electio, neque vocatio efficax offendunt libertatem creatam, ut supra diximus; ergo neque sic illam offender earum negatio, sive reprobatio negativa.

182. Dico secundò: Reprobatio divina positiva etiam non lædit libertatem creatam. Probatur facillè, quia reprobatio positiva, ut diximus, & dicunt omnes ferè Theologi, est Voluntas Dei deputans reprobam ad poenam æternam; sed hæc voluntas, ut etiam diximus, & dicunt omnes ferè Theologi, datur post prævisa demerita finalia liberè ab ipso reprobo commissâ; consequenterque post exercitam libertatem; ergo illam non impedit reprobatio; alioqui se ipsam impediret; siquidem dari non poterat sine demeritis, neque demerita sine usu & exercitio libertatis.

183. Difficultas 3. Utrum prædestinatio sit in potestate prædestinati? Dico 1. Prædestinatio non est simpliciter, & absolute in potestate prædestinati. Ita P. Ruiz d. 55. sect. 2. à n. 1. P. Valent. 1. p. q. 23. pun. 4. §. 8. P. Molin. 1. p. q. 14. a. 13. d. 16. & q. 23. a. 4. & 5. d. 1. memb. 11. P. Vasq. d. 92. cap. 2. P. Tanner. d. 3. q. 6. dub. 3. n. 10. P. Alarcon. tr. 4. d. 4. cap. 7. n. 2. & alii. Probatur primò auctoritate Scripturæ Joan. 1. ibi: *Dedit eis potestatem filios Dei fieri*. Ad quod D. Aug. lib. 1. contra duas epist. Pelagian. cap. 3. *Datur ergo potestas*, inquit, *ut filii Dei fiant, qui credunt in eum, cum hoc ipsum datur, ut credant in eum: quæ potestas, nisi detur à Deo, nulla esse potest ex libero arbitrio*. Et lib. de bono persever. cap. 8. *Non itaq; ait, in hominum, sed in Dei potestate est, ut habeant homines potestatem filios Dei fieri*. Ab ipso quippe accipiunt eam, qui dat cordi humano cogitationes pias. Et ex illo ad Rom. 9. *An non habet potestatem figulus lutæ, &c.* Et Matth. 3. *Potens est Deus de lapidibus istis suscitare filios Abrahæ*. Et 2. Cor. 9. *Potens est autem Deus omnem gratiam abundare facere in nobis*. Et ad Rom. 14. *Potens est enim Deus statuere illum*: Ex quibus, & pluribus aliis locis supra citatis constat, in solâ Dei potestate, & non in potestate nostrâ, nostram esse prædestinationem.

184. Probatur secundò rationibus: Prima, quia quod est simpliciter in potestate Dei, non est simpliciter in potestate liberi arbitrii; alioqui posset à libero arbitrio impediri, & jam non esset simpliciter in potestate Dei; sed prædestinatio est simpliciter in potestate Dei, ut patet ex proximè dictis; ergo non est in potestate liberi arbitrii simpliciter. Secunda, quia prædestinatio creatâ non est in ejus potestate, in cujus potestate non sunt omnes prædestinationis effectus; sed hi non sunt in potestate prædestinati, sed Dei; alioqui in potestate prædestinati esset præparatio Dei, ut concurrat cum illo, vocatio, seu gratia præveniens, donum perseverantia, brevitatis, aut longitudo vitæ, congruitas indolis, ingenii, & alii prædestinationis effectus; de quibus supra; ergo &c.

185. Tertia, quia illud est in potestate hominis, quod potest facere, aut non facere, si velit; sed

prædestinatus non potest sic facere, aut non facere suam prædestinationem, etiam si velit; siquidem cum ejus prædestinatio sint actus Dei æterni, increati, immanentes, & liberi Intellectus, & voluntatis divinæ, ut supra diximus, à solo Intellectu, & voluntate Divina fieri, & poni possunt; ergo &c. Quarta, quia ex Aristot. lib. 9. Met. cap. 5. text. 10. Et D. Thom. ibi lect. 4. §. 2. in definitione potestatis continetur, non solum res, quæ est possibilis, sed etiam tempus, locus, modus, instrumenta, & quæcumque alia, quæ fuerint ad esse necessaria; sed prædestinatus non habet in sua potestate hæc, quæ sunt necessaria ad prædestinationem; alioqui haberet in sua potestate habere vocationem, cogitationem intellectus, delectationem voluntatis, tempus, locum, & modum adhibendi hæc, & alia auxilia divina; ergo neque in sua habet potestate prædestinationem.

Argues 1. ex 2. Petr. 2. *Satagite, ait, ut per bona opera certam vestram vocationem, & electionem faciatis*. Ubi cum ibi loquatur de electione, in qua consistit prædestinatio, & apponat verbum *faciatis*, videtur significare, quod sit in potestate prædestinati, se facere prædestinatum; ergo &c. Respondeo primò, Apostolum, si ibi loquitur de electione ad gloriam, dicere esse in potestate prædestinati, non simpliciter, sed secundum quid, prout infra dicemus. Secundò, Apostolum solum ibi velle, quod reddamus nostram electionem, non simpliciter certam, hoc enim est à Deo, sed magis certam quoad nostram securitatem, & fiduciam, aut quoad proximorum notitiam. Ita P. Ruiz cit. sect. 3. num. 12. & 13.

Argues 2. Ex illo vulgari proloquio, quod D. Aug. tribuitur: *Si non es prædestinatus, fac ut prædestineris*: Est ex Author. Hypognosticon. lib. 6. ibi: *Pro invicem oremus, in conspectu Dei nos humiliumus, dicentes: Fiat voluntas tua; Ipsius erit potestatis judicium in nobis debitum mutare damnationis, & gratiam prædestinationis indebitam prærogare*; ex quibus videtur, posse hominem, etiam reprobum se facere prædestinatum, & efficere, quod Deus damnationis sententiam mutet. Respondeo proloquium illud (licet falsò tribuatur D. Aug. neque enim apud illum reperitur, ut ait P. Soar. hic lib. 5. cap. 8. n. 5.) posse verificari prout sic: *Si non dum fecisti opera, quæ requiruntur ad vitam æternam, fac illa, ut salvus sis, unde sequetur te esse prædestinatum*. In quo sensu potest etiam verificari, quod Author Hypognosticon dixit, *judicium mutare damnationis, judicando scilicet, quod in sequenti tempore non est damnatione dignus, qui talis erat tempore præcedente*.

Argues 3. Causa, quæ habet in sua potestate rem unam, etiam habet alteram necessariò cum illa connexam; sed prædestinatio auctoritatis est necessariò connexa cum perseverantia in gratia, ita ut hac posita, ponatur illa; perseverantia autem in gratia est in potestate hominis; alioqui neque præciperetur à Christo Domino Joan. 15. *Manete in me, & ego in vobis*; neque toties ad illam exhorteremur; ergo etiam in potestate hominis est ejus prædestinatio. Respondeo perseverantiam ita esse in potestate hominis, ut sit specialiter à Deo, prout supra diximus, quatenus præsupponit gratiam prævenientem, & adjuvantem; quando autem causa ita habet in sua potestate rem unam, ut dependeat tanquam à conditione à voluntate alterius, non dicitur habere illam in sua potestate simpliciter, & absolute, sed ad plurimum secundum quid, & ita habet homo perseverantiam in gratia, &

& potest dici, habere suam prædestinationem, prout infra dicemus.

189. Argues 4. Nemo fuit prædestinatus, nisi Deo vocanti consentiens; sed in potestate hominis est consentire, ut definitum est in Trid. sess. 6. cap. 5. & can. 4. ibi: *Liberum hominis arbitrium à Deo motum, & excitatum aliquid cooperari assentiendo Deo excitanti, atque vocanti, & posse dissentire, si velit*; ergo etiam in potestate hominis est se prædestinare. Respondeo in potestate hominis esse consentire in sensu diviso, & præcendendo à præscientiâ, quâ Deus certissimè novit, fuisse consensurum, si eitalis vocatio cum talibus circumstantiis tribueretur; non autem in sensu composito, præsupposita Dei præscientiâ, sic enim non potest non consentire, neque in sua est potestate, ut non sit prædestinatus, cum ejus prædestinatio supponat illam præscientiâ, quam homo non potest tollere, neque impedire, ne Deus utatur illâ scientiâ.

190. Argues 5. Positis, aut sublatis effectibus prædestinationis, ponitur, aut tollitur prædestinatio; sed in hominis potestate, suppositâ divinâ gratiâ, sunt plurimi prædestinationis effectus; siquidem in ejus potestate sunt omnia pietatis opera præcedentia, aut subsequencia justificationem; ergo etiam in ejus potestate, suppositâ divinâ gratiâ, est ipsa illius prædestinatio. Respondeo negando consequentiam juxta ea, quæ supra diximus num. 188. nam cum ipsi effectus sint in potestate hominis dependentes ab alienâ potestate, nempe Dei, qui potest illum inclinare, ut liberè cooperetur ad illos, aut permittere, ut non cooperetur, non dicuntur esse in potestate hominis simpliciter, & absolute, sed ad plurimum secundum quid; & sic etiam est in ejus potestate ipsa prædestinatio.

191. Argues 6. Omnis, & solus homo, qui salvatur, est prædestinatus; sed quilibet homo baptizatus habet in sua potestate salvari; ergo etiam prædestinari. Respondeo minorem esse veram, suppositâ Dei gratiâ præveniente, & adjuvante: ut autem prædestinatio sit in potestate hominis, non potest supponere hujusmodi gratiam, cum hæc debeat supponere ipsam prædestinationem, cujus est effectus; sicque consequentia argumentum non bene inferitur, quia non potest in ea poni hujusmodi limitatio.

192. Dico 2. Prædestinatio est in potestate prædestinati secundum quid, & improprie loquendo. Ita P. Ruiz, P. Alarcon. supra cit. & alii. Probatur primò ex dictis præcedente conclusione, quæ hanc videntur probare. Secundò, ex illo Ecclesiast. 15. ibi: *Apposui tibi aquam & ignem; ad quod volueris, porrige manum tuam. Ante hominem vita, & mors; bonum, & malum, quod placuerit ei, dabitur illi*: Unde Sancti Patres inferunt, esse in libera hominis potestate obtinere salutem; non simpliciter, & absolute, ut supra probavimus; ergo secundum quid, & improprie.

193. Probatur tertio autoritate Sanctorum Patrum, ex Clemente Romano Epist. 3. de Officio Sacerd. *Alinitio, ait, duo regna statuit Deus, & potestatem dedit unicuique hominum, ut illius regni fiat portio, cui se ad obediendum ipse subjecerit*. Et D. Chrysostom. hom. 19. in Gen. *Necessitatem, inquit, non imponit, sed congruis remediis appositis, totum in egrotantis sententiâ situm esse permittit*. Et hom. 22. in Gen. docet. *In nostra potestate totum post gratiâ Dei esse relictum*. Et D. Justin. Martyr q. 9. *In nostra, inquit, potestate est esse castos, aut fornicatores*.

Ad agendum dedit nobis Deus vires, sed eas subjecit potestati propositi. Et D. Prosper. in Sentent. ex Aug. sentent. 205. *Potest, inquit, homo invitus amittere temporalia, nunquam verò, nisi volens, perdit æterna*. Ex quibus constat esse in potestate hominis prædestinari, sive salvari; non simpliciter, & absolute, ut probavimus; ergo secundum quid, & improprie, ut intendimus.

194. Probatur quarto ratione, quia perseverantia in gratia ita recipiatur cum prædestinatione, ut illâ posita, aut sublata, ponatur, aut tollatur prædestinatio; sed illa perseverantia est in potestate hominis, saltem secundum quid, ut patet ex illo ad Rom. 11. *Vide ergo bonitatem, & severitatem Dei; in eos, qui ceciderunt, severitatem: in te autem bonitatem Dei, si permanseris in bonitate; alioquin & tu excideris*. Unde D. Aug. lib. contr. Adimantum cap. 27. *In nostra, inquit, potestate esse, ut vel inferi bonitati ipsius, vel excidi severitate mereamur*; ergo etiam sic est in hominis potestate ejus prædestinatio.

SECTIO XI.

Utrum in potestate reprobis sit non prædestinari, aut reprobari?

195. **D**ICO 1. Non est in potestate reprobis non prædestinari, sive sermo sit de negatione prædestinationis ad gratiam, sive de negatione prædestinationis ad gloriam. Ita P. Ruiz d. 55. sess. 4. n. 3. & alii. Probatur primò, quia in potestate prædestinati non est prædestinari, ut diximus; ergo neque in potestate reprobis erit non prædestinari, cum sint immediate opposita; oppositorum autem eadem est ratio, ut patet ex Aristot. lib. 3. Ethicor. cap. 5. ibi: *Quibus in rebus nostra in potestate situm est agere, in eis & non agere: & in quibus non agere, in eis & agere*.

196. Probatur secundò, quia in potestate reprobis non est impedire Deum, ne illi tribuat vocationem congruam ad poenitentiam, & ad perseverantiâ in gratia, quâ Deus faciat, ut liberè velit & operetur quicquid requiritur ad suam prædestinationem: neque determinare Deum, ut permittat illius peccata, & obstinationem in illis, quibus impediatur ejus salus, & prædestinatio; ergo non est in illius potestate non prædestinari.

197. Probatur tertio, quia prædestinare est in solâ potestate Dei simpliciter, & absolute; ergo etiam non prædestinare; siquidem utriusque oppositi potestas eodem modo tribuitur Deo. Rom. 9. ibi: *Annon habet potestatem figulus lutum ex eadem massa facere aliud vas in honorem, aliud autem in contumeliam?* Confirmatur, quia in potestate reprobis non est impedire Deum, ne ei tribuat prædestinationis effectus, nempe talem vitæ longitudinem, aut breviter, talem indolem, ingenium, doctrinam, magistros, reliquaque adjutoria, sive naturalia, sive supernaturalia, quæ sunt prædestinationis effectus; ergo etiam in potestate reprobis non est impedire suam prædestinationem, sive non prædestinari.

198. Dico 2. In potestate reprobis est magis secundum quid, ut non prædestinetur, quàm est in potestate prædestinati secundum quid, ut prædestinetur. Ita P. Ruiz d. 55. sess. 4. n. 6. Probatur, quia operationes liberæ, quibus adultus impedit suam prædestinationem, qualia sunt peccata, sunt ab eo totaliter